Знаешь, че потъ сливашъ и правилникъ за тебе пишатъ какъ да ти се плаща, защото си платилъ и ти да те запишатъ. Ако ли се докажешъ отъ чинъ слѣпото око на черквата часъ може и да те завладичатъ и ако знаешь да грачишъ като гарванъ проповѣдникъ ставашъ и за глупавитѣ ти, прѣдателскитѣ ти проповѣди и ордени скъпи отъ евтенитѣ народни пари ти даватъ. Блаженно вѣрте за блаженно ниществующитѣ духъ. А ми тогазъ какво беше?

Сега на точь часъ, като тѣзи редове, азъ пакъ съмъ такъвъ какъвто тогазъ желаяхъ да съмъ — т.е. даскалъ, съ коя милость и по кое право не питай читателю, работата е че сега азъ не се взирамъ въ положението си да разбера какъ съмъ и що съмъ и има ли нѣщо да вълнува сърдцето ми, но тогава тъкмо прѣди 28-29 години, Боже мой каква буря беше, въ момчешкото ми неопитно и непретръпняло още сърдце. Какво обидно нѣщо бѣ за мене да сгаляхъ тъ и съ какво остервенение се домогвахъ пакъ на него. Хлѣбъ пусто, и трѣбва ще вършешъ токо да има какво да ядешь да идешь да се кланяшъ на просяцитѣ за да те приематъ да учишь дѣцата имъ да търсишь едно положение много по-долне и отъ това на говедаритѣ, въ което сѣко да ти се мѣси, сѣки да ти сѫди, сѣки да ти заповѣдва и всѣки да може да ти напакости когато иска и както иска, да зависишь отъ други често неразбрани хора и то само за нѣколко стотинъ гроша, чувашь ли читателю, за нѣколко стотинъ гроша само за цѣлата година да се подчинишъ на просяцитѣ на едно цѣло село, да признаешь че иматъ право надъ тебе, а покрай тѣхъ и мимо тѣхъ да се подчинишъ още и на други, които нѣматъ никакво право надъ тебе и на които ти нищо служишь нито ти плащатъ, като несрѣтъ и агримдерь който не го иске, който прѣчаше на настаняванието ми, че и той такъ кое какъ като владика, по чие право бѣлкимъ имаше право да се мѣси на даскалитѣ, но какво право имаше оня ереслия владикашика, коса-си, който се располагаше по своему